

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἔρρεομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια κι' ἐνηκόσα δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Εἴκοσι μηνὸς Ἀπρίλη,
ἴσσσαξαν μεγάλοι σκύλοι.

Χίλια πενήντα πέντε καὶ διακόσα,
Δύσις κι' Ἀνατολὴ φρενητιώσα.

**Ρήγας, τροβαδοῦρος πρώτης,
διπλωμάτης, στρατιώτης.**

Τοὺς μεγάλους περγελᾶς,
τοὺς λογαριασμοὺς χαλᾶς
τῶν ἐμπόρων τῶν Εβραίων.

Καὶ φωνάζομε κι' ἐμεῖς:
γεια σου, Ρήγα τῆς τιμῆς
καὶ τῶν Μελανῶν Ὁρέων.

Δὲν' κουράστηκες ἀκόμη... τοὺς ἀδίκους προκαλεῖς
'στοῦ δικαίου τὸν ἀγῶνα,
κι' ἡ Βουνίσια σου Κορῶνα
περγελᾷ τοὺς πανισχύρους τοὺς Καισαροβασίλεις.

Κι' ὁ Στανρός σὲ βοηθεῖ,
καὶ τὸ δίκηο τὸ σπαθὶ
καὶ τὴν γλῶσσα σου στομώνει.

Καὶ μ' αὐτὸ λαμποκοπᾷς
καὶ τοὺς Γολιάθ κτυπᾷς
σὰν Δαυὶδ μὲ τὴν σφενδόνη.

Δρασκέλισε κοιλάδες τοῦ ποταμοῦ Μπογιάνα
καὶ κροῦσε τοῦ Δικαίου τὸν βροντερὸν παιᾶνα.
Κάτω Κουρσάρων δόλοι,
κι' ἄς μὴ σὲ σκιαζοῦν Στόλοι
κι' Εὐρώπης τηλεβόλα...
γεια σου, μπάρμπα-Νικόλα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.— Κι' ἦταν τὸ Πάσχα' φέιο
καινούριο, Περικλέτο
Πάσχα λαμπρόν, ἐράσιμον,
καὶ Πάσχα πανσεβάσιμον.

Πάσχα μ' ἀλλοιώτικη χαρά,
Πάσχα μ' ἀλλοιώτικα πυρά,
Πάσχα μὲ νέους κρότους.

Ἀνάστασις ἀληθινή,
ποῦ καὶ Παγιάδες χθесиноὶ
ἔκαναν τὸ σταυρό τους.

Πάσχα τῶν δούλων ἀδελφῶν,
Πάσχα τῶν ἐλευθέρων
σὲ μνήματα δαφνοστεφῶν
προμάχων νεωτέρων.

Ἄλλης Πασχαλιᾶς ἡμέρα,
κι' ἐγὼ βλέπω τὴν μητέρα
κι' ἀναστάσιμα τῆς γράφω.

Καὶ πολεμιστὰι παπάδες
βγαίνουν μὲ χρυσαῖς λαμπάδες
μέσ' ἀπὸ τὸν Ἅγιο Τάφο.

Π. — Ἀλήθεια λές, βρὲ Φασουλῆ...
Πάσχα καινὸν φωτοβολεῖ.
Πάσχα μὲ λάμπεις, μὲ τιμάς,
Πάσχα τυράννους πνίξαν,
Πάσχα τὸ νέους πρὸς ἡμᾶς
ὀρίζοντας ἀνοίξαν.

Πάσχα καινόν, ὁποῦ νικᾷ τὸν θύτην του τὸ θῦμα,
Πάσχα μὲ Νίκης ἀσπασμούς,
Πάσχα μὲ μύρων ραντισμούς
ἵστοῦ σκοτωμένου Βασιλεῖ τὸ ζωηφόρον μνῆμα.

Νέον Πάσχ' ἀνθοβολεῖ,
μία νέα Πασχαλιὰ
μ' ἓνα νέο Βασιλεῖ
μεγαλόστομη λαλεῖ.

Πάσχα μὲ τρανοὺς ἀγῶνας,
ἓνα Πάσχα, σύντροφέ μου,
ποῦ στολίζουν τοὺς Στρατῶνας
μὲ τῆς δάφναις τοῦ πολέμου.

Ὅχι δάφναις σὰν τῆς πρώταις
ἀπὸ τὸ Δαφνὶ κομμέναις,
ἀλλὰ δάφναις ματωμέναις,
ποῦ λαμπρύνουν Στρατιώταις.

Νὰ προμάχων ὁμοιβή...
καὶ μὴ Νίκη στεφανώτρα
τριγυρίζει μὲ τὴν τσάτρα,
καὶ τῆς λέν: εὐὼν εὐοί.

Ἵστοῦ πολέμου τὸν καιρὸ
μὲ προμάχους ξεφαντόνω,
καὶ μασσώντας δάφνης κλῶνο
σέρνω πρῶτος τὸ χορὸ

Φ. — Κι' ἐγὼ μὲ δάφνινα κλαδιὰ
φωνάζω τώρα σ' αὐτὸ τὸ Πάσχα σήμερα,
φάτε καὶ πιήτε πρόσχαρ' αὐτὸ τὸ Πάσχα σήμερα,
ποῦ τὰ θηρία λούφαξαν τὰ δάμαστα, τάνήμερα.

Ἐμπρός... πίνετε καὶ τρώτε,
τοῦ πολέμου στρατιῶται,
παλληκάρια τῶν συγχρόνων.

Τρώτε μὲ ζητωκραυγαῖς
καὶ σκεπάζετε πληγαῖς
μὲ τῆς δάφναις τῶν ἀγώνων.

Ἐξω, μαύρη τυραννία...
Ἡπειρος, Μακεδονία,
χόρευε μ' ἡμᾶς, ἀγάλλου.

Δώστε πάρετε φιλιὰ
μὲ τὴν νέα Πασχαλιὰ
τοῦ πολέμου τοῦ μεγάλου.

Μὲς' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
τόκα μία τὸ ποτήρι.
Μέσα σὲ Λαμπρῆς χαρὰ
γεια σας, ζήτω σας, οὐρρά.

Θὰ γιορτάσω, θὰ χαρῶ...
ἵστὸ μεγάλο σας χορὸ
πορὸς δὲν θέλει πρῶτος νάμπη;

Στρώσετε χοροὺς καὶ σεῖς,
τόξον Ἰριδος χρυσῆς
ἀπὸ πάνω καταλάμπει.

Σὰν αὐγῶν πετᾶτε φλούδια
μὲ τὴν νέα Πασχαλιὰ
τόσα βάσανα παληὰ.

Τραγουδήσετε τραγούδια
γιὰ κανόνια, γιὰ φωτιαῖς,
σκοτωμούς, λαβωματιαῖς.

Ἐμπρός... ἄς ἔλθῃ νὰ μᾶς πῇ καθέννας τὰ δικά του...
μὲς' ἵστὸ χορὸ πηδήσετε,
τραγούδια τραγουδήσετε
χαρᾶς, ζωῆς, θανάτου.

Παλληκαριὰ πολεμική.
μὲ μὴ δίκη σου μουσική
τραγουδήσε μας τώρα
τῶν ἀλυσσίδων τοὺς τριγμούς,
καὶ πῶς πετοῦσαν μὲ κρωγμούς
κοράκια σαρκοβόρα.

Πέστε μας πῶς οὐρλιάζαν μαντρόσκυλοι καὶ λύκοι,
πέστε μας πῶς ἐμπήκατε μὲς' ἐπὶ Θεσσαλονίκη,
πέστε μας πῶς ἐσφύριζαν ἢ μπάλαις καὶ τὰ βόλια,
πέστε μας πῶς ἐπήρατε τὰ Γιάννενα τὰ δόλια.

Θέλω, παιδιά, χαρμόσυνο νὰ πάω κι' ἐκεῖ πέρα,
ποῦ πρώτη σήμερα φορὰ μὲ Ἀεθροῦς ἀγέρας
γιορτάζουν τὴν Ἀνάστασι κι' ἀνάβουνε λαμπάδες
πολύπαθοι Παγιάδες.

Θέλω μάτια ν' ἀντικρύσω,
ποῦ τὰ τύφλωσαν καιροὶ

μαῦροι καὶ φαρμακεροί,
καὶ μ' ἐκεῖνα νὰ δακρύσω.

Θέλω σήμερα ν' ἀκούσω
ὑμνοὺς ἐλευθερώτων,
καὶ παιᾶνας ν' ἀνακρούσω
κι' ἐμβατήρια Στρατῶν.

Ὁ ξυλὲνρος Φασουλῆς καὶ Μινίστροι προσφιλεῖς.

Μὲ τῆς Πασχαλιᾶς τοὺς οἴστρους
ἵστῆς Εὐρώπης τοὺς Μινίστρος
τοὺς ἀγαπητοὺς πετῶ
καὶ τοὺς διπλοχαιρετῶ.

Χαῖρε, Μπέροτχολδ προσφιλή,
χαῖρε, τῆς Αὐστρίας Κόμη,
ποῦ κυριαρχεῖς καθ' ὅλα.

Καὶ παρακαλῶ πολὺ
εὐσπλαγχνία καὶ συγγνώμη
ἵστὸν φτωχὸ γερο-Νικόλα.

Λυπηθῆτε τὸν τὸν μαῦρο,
ποῦ τὸ μέτωπό του γαῦρο
κι' ὑπερήφανο ὑψηλόνει.

Καὶ μὲ ξίφος καὶ τουφέκι
τολμητίας ἀντιστέκει
κι' αὐθαδέστατα μαλλόνει.

Λυπηθῆτε τὸν τὸν Ρήγα, ποῦ τὸ πόδι του πατεῖ
καὶ τὸ δίκρο του ζητεῖ.

Λυπηθῆτε τὸν Βουνίσιο, λήσταρχοι πολιτισμένοι,
ὅμως ἂν δὲν ὑποκύψῃ καὶ γενναῖος ἐπιμένῃ,
τότε δώσετε σπαλιόρα
ἐπὶ φτωχὴ τὴν Τσερναγόρα.

Τότε, Μπέροτχολδ τοῦ Φραγκίσκου,
καὶ αὐτοῦ τοῦ Βασιλίσκου
στεῖλε τὰ στρατεύματά σου.

Γιὰ νὰ φέρῃ εὐγενῶς
καὶ νὰ σκύβῃ ταπεινῶς
ἐπὶ τὰ τραγὰ θελήματά σου.

Ἐπιμένει τὴν ἀκόμη...
ὁ ἔξορκισα, φίλε Κόμη,
μάζεψέ του τὰ λουριά.

Κι' ὅ,τι πρέπει καὶ προσήκει
νὰ τὸ κάνῃς ἐπὶ μυρμηκί,
ποῦ δὲν σκιάζεται θεοῖα.

Ὁ Φραγκὸς τῆς ἱπποσύνης,
τῆς σωστῆς δικαιοσύνης,
μὲς' ἐπὶ τοὺς βούρκους κυλισθεῖσα.

Ὅλ' ἢ πλάσις σ' εὐλογεῖ,
βλέπει πάλι γι' ἀρπαγὴ
ὅτι σ' ἔχει πιάσει λύσσα.

Καιρὸς νὰ πάρετε φωτιὰ
κι' ἡ νέα σας Ἀρβανιτιὰ
εἰτίναξε τὰ κῶλα.

Μὲ χίλια δρὸ τσακίσματα
σὰς φέρνω χαιρετίσματα
τοῦ μπάριμπα τοῦ Νικόλα.

Αὐτὸς μ' ἐκείνον τὸν Ἑσσάτ σὰς ἔδωσε χαστοῦκι,
ποῦ δὲν σὰς τῶδωσε ποτὲ κανέν' ἀσήμου χέρι,
αὐτὸς μ' ἐκείνον τὸν Ἑσσάτ σὰς ἔβγαλε παλοῦκι,
ποῦ πῶς θὰ τὸ πηδήσετε κανέννας σας δὲν ξέρει.

Τὴν πάθατε μὲ τὸν Ἑσσάτ, Μαγνάρε διπλωμάτη,
κι' ἀλλάξατε τὸ χρῶμα σας,
κι' ἀνοίξατε τὸ στόμα σας
μὴ πιθαμὴ καὶ κᾶτι.

Ἀρβανιτιᾶς Βασίλειο μοναδικὸ γυρεύατε
κι' ὅλο μὲ τοὺς φρατέλους μας τὸ κρυφομαγειρεύατε.
Ἄλλ' ὁ Νικόλας ἔξαφνα μονάχος τὸ σκαρόνει
χωρὶς κορῶν Ἀὐστριακὴ καὶ δίχως μακαρόνι.

Ποιὸς ἐπίστευε ποτέ,
Κόμη μας ἀγαπητέ,
ὅτι σ' ἐπὶ θελήματά σας δὲν θὰ βρῆτε πειθηνίους
μήτε τοὺς Μαυροβουνίους;

Σεῖς πανίσχυροὶ Κουρσάροι
μὲ τὸν γέρο πεισματάρη
τὴν ἐπάθατε καλὰ.

Φτιοῦ' στὸ κάθε θέλημά σας,
καὶ γι' αὐτὸ τὸ πάθημά σας
κι' ὁ μικρότερος γελᾷ.

Οἱ μικροὶ Μαυροβουνιώταις
σχίζουν τῆς τραναῖς σας νόταις,
κι' ὁ Νικόλας σὰς οἰκτεῖρει.

Δὲν ἀκοῦν καμμιά φοβέρα,
μὰ τὴν γράφουν ἐκεῖ πέρα,
ποῦ δὲν πιάνει τεμπεοίρι.

Τώρα βλέπετε, μεγάλοι, μὲ τραβήγματα μαλλιών
πῶς σὰς μπῆκε' στὸ ρουθοῦνι
τὸ μικρὸ τὸ Μαυροβοῦνι,
καὶ σὰς ἔκανε' στ' ἀλήθεια μασκαράδες τῶν σκυλιῶν.

**Ἀέγους λόγους καὶ καλοὺς
λέει καὶ στοὺς Ἰταλοὺς.**

Χαιρετῶ τὸν Τζιολίτι
καὶ τοῦ δίνω μὴδ' ἐπὶ τὴ μύτη,

κι' ἄλλη μὴδ' ἐπὶ τὸν Τζουλιάνο
καὶ σὲ κάθε τζαρλατάνο.

Τὴν ἐπάθατε κι' ἐκεῖνα τῶν Μαγνάρων τὰ κοπέλα,
ποῦ καναν μικροὺς μεγάλους
μὲ ψευτοπολέμων σάλους
νὰ ξεκαρδισθοῦν' στὰ γέλοια.

ὦ Μαρκήσιε περντοῦτο!...
τέτοιο κάζο σὰν καὶ τοῦτο
πῶς ἐσκέφθης νὰ τὸ κάνης, πεθερὲ Μαυροβουνιώτη,
τραντιτόρε καὶ προδότῃ;

Ἀγαπητὲ Μαρκήσιε, φρατέλο Τζουλιάνο,
ὁ γέρος σὰς τὴν ἔφτειασε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Ὁ γέρος ὁ συμπεθερός καλὰ σὰς τὴν ἐσκάρωσε
κι' ἡ φίλη σας Ἀρβανιτιὰ θαρρῶ πῶς ἐκακάρωσε.

Αὐτὸς δὲν κάνει πιά χωριὸ
μήτε μὲ μακαρόνι...
ὁ γέρος τὸ συμπεθεριὸ
καλὰ σὰς τὸ πληρόνει.

Μὲ τὸν Ἑσσάτ' ἐπὶ τὰ Τύραννα ἔαλίστηκαν οἱ τύραννοι
κι' οἱ γαυριῶντες κοίρανοι.

Μὲ τὸν Ἑσσάτ' ἐπὶ τὰ Τύραννα κι' ἐμεῖς πανηγυρίσαμε,
νιφθῆτε κι' ἀποφάγαμε, φέξετε κι' ἐγλιστρήσαμε.

Κι' ὁ προσφιλὴς σας ὁ Κιερὰλ χωρὶς σιγμὴ ν' ἀργήσῃ
πηγαίνει' στοὺς προστάτας του νὰ πλατισκολογήσῃ.
Κι' εἶναι τὸ κάζο δυνατό, κι' εἶναι πικρὸς ὁ θρήνος,
ἄδικα τόσοι τοῦ Κιερὰλ ἐχάθηκαν ἀγῶνες,
ἀπέραντον Βασίλειον ἐγύρευε κι' ἐκείνος
νᾶχη Κορῶν Ἀλβανικὴ κι' Αὐστριακαῖς κορώναις.

Κάτω κάθε σας ξεράδι,
ἀφιλοκερδεῖς ἱππόται,
ποῦ τὰ λυσσικά σας τρῶτε
μὲ τὸν Ρήγα τὸν αὐθάδη.

Γεῖά σου, φάο' ἐλευθερίας,
γεῖά σου, μίο μακαρόνι...
μὲ τὸν Μπέρτολδ τῆς Αὐστρίας
τὸ φουστὰς καὶ δὲν κρινόει.

Μὲ τὸν Ἑσσάτ' ἐπὶ τὰ Τύραννα σαστίζω καὶ τὰ χάνω...
τώρα σὰς λένε κι' οἱ μικροὶ τρομάρα σας, φουρτοῦνα
πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, Μασέτρο Τζουλιάνο, [σας,
ποῦ τοὺς μικροὺς τοὺς γράφατε' σ' ἐπὶ τὴν τζόγια τὴν πα-
[τοῦνα σας]

Μὲ τὸν Ἑσσάτ' ἐπὶ τὰ Τύραννα σὰς ἔχει σφίξει τρέλλα,
κι' ἐκείνον τὸν Ἀμέλιο, τὸν ἀριστὸν μας φίλον,
ποῦ παίζει ρόλο Φασουλῆ καὶ ρόλο Πουλτσινέλα,
καὶ ξιφουλκεῖ κατὰ σκιῶν καὶ κατ' ἀνεμομύλων,
θέλω' στὸ γέρο διάβολο νὰ τὸν ἔξαποστείλω,
κι' εἰς τὴν διάθεσιν κι' ἐγὼ
γιὰ τὸν φρατέλο Στρατηγὸ
ἀδελφικὰ νὰ τοῦ λυγρὸν τὸν ἀφαλὸ' στὸ ξύλο.